

INTERVJU SA ILJIROM BITIĆIJEM

Njujork | Datum: 22. maj 2019.

Trajanje: 53 minuta

Prisutni:

- Iljir Bitičić (sagovornik)
- Ana Di Lelio (vodila intervju/ kamera)

Simboli u transkripciji, neverbalna komunikacija:

() – emocionalna komunikacija

{ } – sagovornik objašnjava nešto gestovima.

Druga pravila transkripcije:

[] - dodatak tekstu kako bi se pomoglo razumevanje

Fusnote su dodaci koji pružaju informacije o mestima, imenima ili izrazima.

Prvi Deo

Ana Di Lelio: Možete li nam molim vas reći vaše ime i nešto o vašoj porodici?

Iljir Bitičić: Moje ime je Iljir Bitičić, imam 46 godina. Ja sam glavni kuvar u seoskom klubu. Moja porodica je albanska, albanski imigranti sa Kosova. Emigrirali su SAD tokom ranih '70-ih, možda biste želeti...

Ana Di Lelio: Odakle?

Iljir Bitičić: Oh, sa Kosova, iz Prizrena, iz grada Prizrena.

Ana Di Lelio: Zašto su došli u SAD?

Iljir Bitičić: Pa, došli su... pre svega su došli u SAD zbog boljeg života, znate, i da bi pobegli od užasne realnosti koje se dešavala na Kosovu. Jer tokom rata 1999... nije bilo samo tad, Srbi su oduvek napadali, ubijali, maltretirali Albance, znate, od ranije, 1912. Tako da su došli u Ameriku zbog boljeg života, bolje budućnosti.

Ana Di Lelio: Da li su imali dece?

Iljir Bitičić: Ah da, jesu, imali su mog starijeg brata Envera i moju sestru Bukuriju. Oni su tada bili, moj brat je tada imao, verujem, dve godine, moja sestra je imala oko godinu i po, mislim, godinu, nisam sto posto siguran, u to vreme. Emigrirali su 1969, mislim, 1970, izvinite. Pa... Došli su zbog boljeg... znate, bili su mladi. I tada je moj tata radio kao mehaničar, diplomirani inženjer, bio je veoma uspešan diplomirani inženjer.

'71. su dobili moju sestru, a onda su bili ovde u ruralnom Illinoisu, zapravo u Illinoisu, država Illinois, kada su emigrirali iz... zapravo su bili u Italiji, u Trstu, u to vreme, kada su emigrirali u Sjedinjene

Američke Države. '73. godine sam se rodio ja, a nakon toga, dve godine kasnije, dobili smo mog brata, jednog od moje braće, Ili [Ylli], neka počiva u miru, rođen je '74. '76, rođen je Agron. Dve godine kasnije rođen je Mehmet, '78. Onda je 1979. rođen Fatos, moj mlađi brat.

Većinu života smo odrasli u SAD. Imali smo oko šest ili sedam godina kada smo otišli u Ko... da živimo na Kosovu. I živali smo na Kosovu oko 14 godina, a onda smo se vratili u SAD početkom '90-ih. Mislim da je to bilo 1993. kada smo se vratili, a ja sam radio kao kuvar... Počeo sam kao kuvar u kuhinji. Ili, moj brat, bio je pica majstor. Moja braća Mehmet i Agron, oni su bili građevinski radnici... što... njima je zaista dobro išlo u to vreme.

A tokom '90-ih počinjemo da čujemo sve... pre, pre nego što smo emigrirali u SAD. Vratili smo se u SAD, a ne emigrirali. Bilo je mnogo dešavanja, demonstracija, maltretiranja albanskog naroda na Kosovu, zaista, bilo je jako loše, jako loše, jako loše. Odvodili su ljudе usred noći, neke naše komšije. Oni, Srbi, dođu i odvedu ih, i jednostavno su nestali, niko ne zna gde su... do danas. Neki od njih... porodice ne znaju gde se nalaze.

I kao što sam rekao, bilo je demonstracija, mi smo učestvovali u demonstracijama u to vreme na Kosovu. A onda je došlo vreme da bežimo jer smo, životi su nam bili u opasnosti jer smo bili Amerikanci. I tokom '90-ih, mislim da je bilo '92 ili '93, napustili smo Kosovo, došli smo u Njujork, zapravo u Čikago, gde smo našli sa našim tatom, a onda smo svi zajedno došli u Njujork, i od tada živimo u Njujorku.

A onda dolaze 1990-te, '98, '99, počinjemo da vidimo šta se dešavalо, stvarno se dešava. Maltretiranje Albanaca na Kosovу se loše zahuktавало... i ljudи bežeći levo i desno, neki u Albaniju, neki u Makedoniju, čak i u Ameriku, emigrirali su. Tako počinjemo da vidimo na TV-u kako ljudи ubijaju po selima, to su bili naši prijatelji, neki od njih su naši prijatelji... i maltretiranje, silovanje, i jednog dana smo odlučili, američka albanska zajednica zapravo, *Vendlindja Thërret* [Domovina zove], formirali su ovde Oslobodilačku vojsku Kosova, Atlantsku brigadu.

I videli smo to i onda smo se sastali sa mojom, mojom braćom i ja, i mojim tatom, seli smo i razgovarali. Znate, nismo više mogli da izdržimo jer smo tada imali mamu, mog brata Fatsa i moju sestrę... bili su na Kosovu tokom rata. I seli smo sa tatom i rekli, "Slušaj, moramo da uradimo nešto povodom ovoga jer ne možemo da izdržimo..." Znate, ne znamo... u to vreme nismo znali šta se dešava sa njima, nismo znali da li su bili živi ili mrtvi.

Ana Di Lelio: Mogu li da vas pitam zašto ste... vratili ste se na Kosovo, vaša porodica se dva puta vratila na Kosovo, zar ne? Vratili su se '78.

Iljir Bitići: '79.

Ana Di Lelio: '79, i onda su vaša majka i još neko od vaše braće bili opet na Kosovu '99?

Iljir Bitičić: Da, bili su na Kosovu '99.

Ana Di Lelio: Živeli su tamo ili su bili u poseti?

Iljir Bitičić: Ne, živeli su tamo.

Ana Di Lelio: Mogu li da vas pitam ako... zašto?

Iljir Bitičić: Pa, moja mama je imala članove porodice, znate, nije imala nikoga ovde u SAD, bila je sama sa nama decom i njenim mužem, mojim tatom. I oni su odlučili, ona je bila, "Želimo da posetimo porodicu." Znate na šta mislim, otišla je u posetu porodici, a znate šta mislim, a u to vreme njena majka, sestre, znate, kao što sam rekao, nije bilo nikoga [u SAD], bila je {pravi znake navoda} "albanska emigrantkinja" u SAD, koje voli, SAD danas, ona je ponosna Amerikanka. I odlučila je da ostane tamo, znate, sa svojom porodicom, znate na šta mislim, blizu svoje porodice. Bila je ovde desetak godina, pre nego što se vratila na Kosovo, da živi na Kosovu.

Ana Di Lelio: Da li imate neka sećanja tokom odrastanja, znate, odrasli ste ovde, kao mladi dečak ili dete, i onda i na Kosovu. Šta je to bilo, kako je to bilo za vas?

Iljir Bitičić: Pa, život je bio dobar, znate, verujem kao i svaka porodica srednje klase, znate, bilo je, nije bilo lako, bilo je teško. Počeo sam da radim kada sam imao osam, devet godina, znate na šta mislim, kao, dečak koji ide u nabavku, znate na šta mislim? Idem da pokucam na vrata komšije, videću da li ti treba mleko, "Idi donesi mi hleb." Znate na šta mislim? Kao dete, znate. Pokušavam da zaradim, znate.

I ista stvar sa mojom braćom, i šta ja znam... Bilo je dobro, ljudi su bili bliski pre, znate, pre rata, Albanci su veoma gostoprimaljivi ljudi, vi, i oni su nas ugostili jako dobro, znate na šta mislim. Svako veče moraš da budeš, da ideš... znate, kod nekog kući, znate na šta mislim, bilo je veoma, veoma uzbudljivo.

Završili smo školu dok smo bili tamo, znate, bilo je lepo, prilično dobro. Život je bio dobar, znate, znate. Dobro, nismo bili bogati ili nešto slično, bili smo srednja klasa, znate na šta mislim. Između srednje klase i siromašnih, znate na šta mislim. Ali znate, sedam braće i sestara, znate, bilo je, bilo je, nije bilo... Nije bilo lako, znate, ali je bilo dobro.

Ana Di Lelio: Šta vam se više sviđalo? SAD ili Kosovo?

Iljir Bitičić: Ja sam rođeni Amerikanac, moja krv definitivno teče u Albaniji, ali sam definitivno Amerikanac, rođen u Americi.

Ana Di Lelio: Nije bilo isto za vašu braću Agrona, Iljija i Mehmeta?

Iljir Bitiči: Da, da definitivno. U stvari, to i dokazuje, kada je stigao poziv za... zajednica američkih Albanaca okupila se ovde u SAD i to dokazuje, da su oni bili prvi koji su... svi smo prvi uskočili i "Idite!" znate na šta mislim. Da se vratimo na to, 1990-ih, '99, kada su se oni, masakri i silovanja i ubistva dešavali, videli smo to na televiziji, i na vestima, i znate da su stizali izveštaji, i bilo je neverovatno. Ali mi smo bili, znate na šta mislim? Seo sam i razgovarao sa mojim tatom i rekao, "Moramo da uradimo nešto povodom toga..." Hteli smo da se svi pridružimo, znate.

Ali odlučili smo, razgovarali smo sa mojim tatom, i bilo je kao, imamo... neko mora da ostane. Čak ni tata, moj tata, ostavili smo tatu po strani, znate, i on je htio da se bori, što smo mi, od braće, bili, "Ne, ja idem, ti..." On je kao, "Ne, ja idem, ti ostani..." Znate na šta mislim. Onda odjednom, šta god, stavimo, stavimo na... kratko. I dobio sam, izvukao sam dva puta kraći štap. Jednom kada sam dvaput izvukao kraći štap, nismo čekali treći put, svi su rekli, "To je to, sve je... sve je rešeno, ti ostaješ." Rekao sam, "Ne, ne, vi momci..." "Jedan od vas mora da ostane, ja sam najstariji," znate, kao...

Nisu prihvatili... nisu prihvatili ne kao odgovor, pa su se okupili, dobili sve, otišli i registrovali se, znate, za stvar, za... da pređu da se bore. I borili su se, znate na šta mislim, bili su, znate, nisu se plašili, znate oni, bili su ponosni što su otišli i uradili ovo, vi to zovete humanitarna pomoć, znate, humanitarna pomoć. Znate, i to su oni radili, pomagali, pružali humanitarnu pomoć ljudima kada su uhvaćeni i ubijeni, ubijeni, znate, prebačeni u... mučeni i ubijani, znate.

Ana Di Lelio: Da li se sećate dana kada su otišli?

Iljir Bitiči: Da. sećam se. To je bio jako emotivan dan, jako emotivan dan. Rekao sam im, znate, "Očekujem od vas da se vratite," znate, "čuvajte se." Sada, nažalost... ne znam... vratili su se, ali ne živi.

Ana Di Lelio: Da, a kada su, kada su otišli, kako ste ostali u kontaktu sa njima?

Iljir Bitiči: Preko telefonskih poziva, preko Tirane, otišli su u Albaniju, znate, zvali su me svakih par dana nakon što su, znate, imali pauzu, znate na šta mislim. I u to vreme, jednog dana sam dobio telefonski poziv i rekli su mi da moja mama, moja mama, moja mama, [poziv] od moje braće, govoreći mi da su se sreli sa mojom braćom i da je porodica bezbedna tamo u Albaniji: moja mama, Fatos i moja sestra, i to je bilo olakšanje, znate. Rekao sam, "Oh, dobro, super!" Znate na šta mislim, jer verovali ili ne... Poslednji put kada sam video mamu, sestru i Fatosu, bilo je to '98, mislim da je bio mart '98. I od tada nismo znali šta se dešava. Telefonske linije su bile prekinute i ništa. Dakle, bilo je kao, bilo je olakšanje što smo mi, moji roditelji.. moja mama, sestra i brat Fatos bili dobro, bezbedni u Albaniji.

Ali bilo kako bilo, nakon što se rat završio, moji roditelji su se vratili na Kosovo, moja mama se vratila na Kosovo i moj brat i sestra, a moja braća su otišla, sa Oslobođilačkom vojskom Kosova na Kosovu i bilo kako bilo, a nakon potpisivanja ugovora, Kumanovski sporazum, oni... Detr... Sporazum, moja braća su odlučila da ostanu radi obnove Kosova, znate na šta mislim.

Nakon što su se sreli sa mojoj mamom i mojoj braćom, sa mojoj porodicom u Albaniji, i tako dalje, morali su da se vrate u rat, ali moji roditelji, kada se rat završio, moji roditelji, moja mama, moja porodica, vratili se se na Kosovo. I moja braća, nakon što je rat završen, i potписан je Kumanovski sporazum, i moja braća su odlučila da ostanu na Kosovu, znate, da pomognu u rehabilitaciji...obnove Kosova. A tokom rata, rimska [romska]¹ porodica koju smo mi... pomagali su mojoj porodici, mojim roditeljima, mojoj mami, mojoj porodici, brinuli se o mojim roditeljima, znate na šta mislim, brinuli se da šta god im treba... Jer Albanci nisu mogli da izlaze mnogo, znate na šta mislim, preko noći su imali, danju, čak i danju su morali da pokrivaju prozore čebadima, pa ovako ne vidite šta se dešava ili znate...

A rimska [romska] porodica je bila jedna od porodica koja je pomogla mojim roditeljima, znate na šta mislim, idite u kupovinu, znate šta su morali da rade. Takođe, kad biste otišli u pekaru, čekali ste u redu tri-četiri sata za veknu hleba. Ali rimska [romska] porodica je otišla i znate, oni bi ušli i izašli, nema problema. A po završetku rata, pre toga, moja braća su bila na televiziji kada su stigli u Albaniju, i tako dalje, bili su deo Oslobođilačke vojske Kosova i kada su... Par dana, dan kasnije Srbi su saznali da su moja braća... Šta desilo se sa Srbima jeste, srpske snage, kada su saznale da je pripadnik Oslobođilačke vojske Kosova, porodica, znaju gde, znaju, znaju da je jedna osoba u Oslobođilačkoj vojsci Kosova i znaju da je porodica... Sledećeg dana, ili verovatno te noći odu i pogube celu porodicu, kao neku vrstu osvete Albancima na Kosovu.

Tako da su moju braću na televiziji videle moje komšije, moje tetke, stričevi, i oni su rekli, "Slušaj, videli smo ih na TV-u..." Moja mama je pokušala da to demantuje jer je znala da ako se sazna ko su oni, znate, ko su oni, oni bi bili pogubljeni. Ali sutradan je jedan od komšija čuo policajce kako pričaju o stanu mojih roditelja, govoreći im da je to stan momaka, znate sa TV-a, momaka iz Oslobođilačke vojske Kosova, ovo je stan. A onda komšija ode i kaže mojoj mami, "Slušaj, moraš da odeš." Bilo je oko 10 sati ujutru, kaže mojoj mami, "Moraš da odeš." A moja mama kaže, "Zašto?" "Zato što će ovi momci doći, znaju ko ste, čiji ste roditelji, pa će verovatno doći i pogubiti vas."

Dakle, šta se dešava tog dana, moja mama je imala sobu... drugi komšija, jer smo imali isto prezime, isti momak, komšija koji je došao ima prezime, ime Bitići, prezime, došao je i rekao mojoj mami, "Molim vas, povedite i moju porodicu da ne bude nesporazuma među porodicama." Dakle, ono što se dešava je, mi, porodica, i druga porodica Bitići, a Rimljani [Romi] su nas ispratili do autobuske stanice. Ušli smo na autobusku stanicu, seli u autobus i krenuli dole do albanske granice.

¹ Sagovornik pravi grešku između dve reči: Roman (rimski) i Roma (romski).

Tako da su moji roditelji, hvala Bogu, prošli bez ijednog incidenta. Ali bili su, bilo je, čuo sam da je bilo, bilo je izveštaja da su ljudima stvari uzimane... pre nego što bi napustili Albaniju, njihove lične karte su im uzete, otimane, ako bi ih uhvatili, mladu ženu ili... silovali bi je, znate na šta mislim. I onda jedan izveštaj... bio je Drim, postoji reka koja se zove Drim, i jedan od momaka je prijavio da je na njoj plutala mlada devojka, sva krvava, nakon što su je, valjda, silovali i samo je bacili tamo i ubili je.

Dakle, nakon završetka rata romskoj porodici je bila potrebna, bila je potrebna pomoć, da budu zaštićeni, znate... jer verovali ili ne, slušajte, kao Romi bilo je poznato da, da, sarađujete sa Srbima, što je većina njih i radila, znate, radili su sa Srbima i sve to. Ali znate da je bilo dobrih porodica koje su pomagale i čuvale to za sebe, znate na šta mislim. A to je jedan od momaka koji je pomogao mojoj porodici da pobegne.

Pa kad se rat završio, pitali su moju braću da li bi bili ljubazni da ih samo isprate prema granici i onda bi samo otišli. Ali, valjda kada su ispratili moju... moja braća su ispratila ovu romsku porodicu, tada nije bilo graničnih vizuelnih prikaza, znate, niko nije znao gde granica počinje, gde se završava i bilo je samo... Kada su uhvaćeni, iz izveštaja da znamo, oko osam kilometara u Srbiju, pa su ih srpske snage zaustavile i kidnapovale... Proganjani su 15 dana jer su {rukama pravi znake navoda} "ilegalno ušli" u Jugoslaviju u to vreme. Ali pušteni su nakon jedanaest dana zbog dobrog ponašanja.

Ana Di Lelio: Da li ste to znali, da im se to dešava... bili ste ovde, tako?

Iljir Bitiči: Da, bili smo ovde. Prvo nismo znali, nismo znali šta se dešava nakon što su uhapšeni i odvedeni u zatvor, pomagala nam je porodica Roma, pozvala nas i rekla nam, "Ovo se dešava, ovo se dešava i oni su uhapšeni, oni su u zatvoru, ali mi ćemo to pratiti i pobrinuti se da budu pušteni. Kada budu pušteni, postaraćemo se da ih pošalju nazad i postaraćemo se da dođu na Kosovo, kako biste se na ovaj način našli."

Ali, nažalost, pušteni su nakon jedanaest dana zbog dobrog ponašanja, a jedan iz rimske [romske] porodice je otišao u zatvor da ih čeka, znate, dugo je čekao i onda ode i kaže, "Slušaj, ti momci su mi rekli da ih danas puštaju, gde su?" Oni kažu, "Ne, ne, ne brini za njih, već smo ih pustili, već ih vode na granicu i šalju u..." Znate, on kaže, "Pa, trebalo je nešto da kažete, došao sam jutros i rekli ste da će uskoro biti pušteni." A on kaže, "Ne, ne brini za to, mi smo se pobrinuli za to, tako da ne moraš da ideš, zbog svoje bezbednosti."

I bilo kako bilo, taj tip zove i kaže, "Slušaj, pušteni su, jeste li se vi sastali sa njima?" A moja porodica, moj brat je rekao, "Ne." Ali umesto da moju braću vrati na Kosovo gde su došli, međunarodno pravo je gde god ste ih odveli tamo ih morate i vratiti, oni su ih odveli na drugi kraj Srbije, u Petrovo Selo blizu granice sa Mađarskom gde je {pravi navodnike rukama} "kamp za obuku." I oni su brutalno mučeni, brutalno mučeni i potom streljani i bačeni su u masovnu grobnicu gde je bilo još oko 70 albanskih tela.

Ana Di Lelio: Kako ste saznali šta im se desilo? Gde ste bili? Da li ste već bili na Kosovu ili...

Iljir Bitičić: Ne, ja sam bio ovde u SAD, Fatos je u to vreme bio na Kosovu i vodio istragu, naravno sa američkim vlastima i sa američkom ambasadom, nažalost. Pa mi, dve godine nismo znali gde su, mislili smo da su u zatvoru, imali smo brojne sastanke, rekli su, "Ne, nema razloga da brinete, ali srpski zvaničnici..." Rekli su... Imao sam nekoliko sastanaka sa srpskim zvaničnicima između 2000. i... 1999-2000, i oni su rekli, "Nemate razloga da brinete, verovatno su u zatvoru, nema šta da se naglašava, biće pušteni, verujte mi, znate, pošto su u OVK, znate, oni su dobro, nema razloga za brigu."

A onda je u to vreme, premijer, ministar unutrašnjih poslova je počeo da traži, on je bio tamo u to vreme 2001. godine kada su otkrivena tela i masovna grobnica u Petrovom Selu, on je rekao da su bila tri Amerikanca, identifikovao ih je po sudskoj dokumentaciji da su moja braća, bilo je u u džepu nakon što su poslati na pogubljenje, imali su ih "u svrhu identifikacije" {pravi znake navoda rukama}. A Sreten Lukić² je i sam rekao u vreme kada su ubijeni zato što su Amerikanci, razlog zašto su ubijeni je što su se pridružili bombardovanju 1999. godine... NATO bombardovanju. Amerika je bombardovala Srbiju, to je bila neka vrsta osvete, teroristički čin.

Ana Di Lelio: I kako je to bilo? Kada se nisu vratili, kada nisu bili pušteni iz zatvora, dobili ste vesti, na Kosovu ste. Mislim, znamo šta se desilo vašoj porodici, bili su očajni, kako je, kako je to bilo? Da li ste prestali da radite, počeli ste da istražujete...

Iljir Bitičić: Kao što sam rekao, pokušavali smo da istražimo celu stvar i radili smo ovde, Fatos je u to vreme u Evropi radio neke stvari, a onda smo ishi napred-nazad, napravili smo skoro, skoro preko... poslednjih dvadeset godina verovatno mogu reći dobrih, dobrih, dobrih 50, 60, 70 putovanja u Srbiju, dugo. I mi pokušavamo da saznamo šta se desilo i istragu sa naše tačke gledišta, a to je urađeno i dokazano da su ljudi koji su odgovorni za ubistvo moje braće... ali Srbija bira da ih ne goni jer su u... Pre svega, istraga je završena, kao što sam rekao...

Ana Di Lelio: Ko je to uradio?

Iljir Bitičić: Tužilaštvo, FBI i svaka grana srpske vlade, bilo je konkretno, slučaj je završen, znaju ko je počinilac, u to vreme je premijer Vučić došao i rekao nam, mom bratu, zvaničnicima SAD, rekao je našem... ispred našeg advokata, svima, bilo nas je oko deset, desetoro, desetoro nas u sobi, rekao nam je da su dvojica čoveka odgovorna za to, jedan od njih se zove Goran,³ poznat kao Guri, a drugi, ne

² Sreten Lukić (1955) je bio šef srpske policije na Kosovu tokom rata, a potom je postao zamenik ministra unutrašnjih poslova u Srbiji. Uhapšen je i prebačen u Hag 2005. godine, Pretresno veće Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju (MKSJ) proglašilo ga je krivim za ratne zločine i zločine protiv čovečnosti 2009. godine.

³ Goran Radosavljević, zvan Guri (1957), vođa srpske policije i tokom rata šef specijalnih antiterorističkih snaga zvanih Operativna grupa i kampa za obuku policije Petrovo Selo, gde je posle rata otkrivena masovna grobnica. Od 2014. godine je član Izvršnog odbora Srpske napredne stranke.

mogu ništa još da kažem sa sigurnošću jer nismo sto posto sigurni da li je on, znate... ali dao nam je dva imena, jedan od njih je bio Goran, zvani Guri, odmah nam je rekao da je on ubio moju braću.

Pa bilo je šta je bilo, tačno je znao, da premijer izade i kaže... a onda je par godina kasnije rekao, "Porodica preti, preti mi i hoće da me kazne," da smo mi... ali dokazi postoje, znate ko je to uradio, kako se to desilo i danas, do današnjeg dana, osoba Goran, odnosno Guri, on je odgovoran za ubistvo moje braće, on je u političkoj stranci predsednika, on je visoko u predsedničkoj političkoj stranci, jedan je od članova odbora predsednika Vučića i on bira da ga se ne odrekne.

Drugi Deo

Ana Di Lelio: Kada ste preuzeli tela vaše braće?

Iljir Bitići: Pa, ostaci moje braće su prebačeni iz Srbije 2002, 2002. godine, u, verujem da je to bilo... marta. I bila je velika svečanost u Prištini, u Šeši, kod Skenderbega,⁴ ja mislim. To je bila velika ceremonija za njih, odavanje počasti kao, znate, borcima, herojima sa Kosova. Otišli su s razlogom, da pomognu ljudima koji nisu mogli da pomognu sebi, znate. Uradili su humano delo, nisu počinili nikakav zločin, znate na šta mislim, kada učinite neko humano delo, širom sveta vas ljudi vide kao humanitarca, znate na šta mislim... Nagrade vas, znate na šta mislim, humanitarnim priznanjem ili... Ali umesto da ih nagrade za, znate, to što su uradili humanitarno delo, oni su ih osudili.

Dakle, smešno je, smešno je što Srbija nije, znate, do dana današnjeg nije, nije, nije je briga, nije je briga. A to je zemlja koja {pravi znake navoda rukama} "pokušava da uđe u EU" i onda imate... Verovali ili ne, EU ne zna tačno srpski plan, znate, svaki... Fond za Humanitarno pravo, Fond za Humanitarno pravo u Beogradu, Amnesty International, imate... Svi znaju onoliko koliko... kakva je Srbija zapravo.

Ana Di Lelio: Da li sami vodite ovu borbu ili vam ljudi pomažu?

Iljir Bitići: Ne, imali smo, u početku smo imali, imali smo vladu SAD koja nam je pomagala, ali američka vlada ne može mnogo da uradi. Oni takođe moraju da štite svoje političke interese. Ali, imali smo zajednicu američkih Albanaca, imali smo članove porodice ovde u Evropi, znate, imali smo mnogo, mnogo, i imali smo bivše članove američke vlade, zaposlene koji su nam pomagali, poput ambasadora Boba Barija, Tanje Domi [Bob Barry, Tanya Domi]. Imamo mnogo, imamo mnogo, znate, koji nam pomažu u...

Kao što sam rekao, zajednica američkih Albanaca nam pomaže, pomaže nam. Imamo punu podršku kosovske vlade, znate, tako da je samo volja i moć Srbije da, da, da uradi, da donese pravdu. Ne samo

⁴ Trg sa statuom Skenderbega.

moja porodica, ima skoro 1500 ljudi koji su nestali, ima još 1500 drugih ljudi, nije samo moja porodica ta koja pati, znate, i ima još mnogo toga. A Srbija bira da to ne prizna. A Srbija je priznala ratne zločine, samo koji su počinjeni nad Srbima, neće da priznaju one koji su počinjeni nad Albancima. To je kao, "Vidi šta sam ja pretrpeo, ne ti." Znate na šta mislim. "A šta je sa mnom?"

Ana Di Lelio: A da li imate neku pomoć iz Srbije? Kada odete u Srbiju, ko...?

Iljir Bitići: Da, imamo, imamo, Fonda za Humanitarno pravo i... Isto, uzgred, imamo i Helsinki komisiju, osoblje u Helsinki komisiji je bilo od velike pomoći. Imamo kongresni... kongresmana [Eliota] Engela, imamo puno, puno, puno. Imamo članove Kongresa, sve... Tek nedavno smo, ja sam bio u DC i svedočio i bilo je samo, bilo je samo, kako to da kažem? Zahvalan sam kongresnom okrugu američke vlade, Senatu takođe, znate, koji pomaže ovoj stvari, da rasvetli situaciju.

Imamo i... govoreći o, u Srbiji je Fond za Humanitarno pravo, oni su se polomili za nas, ne samo za moju porodicu, već i za druge albanske porodice. Ali kao što sam rekao, to je želja Srbije, želja srpske vlade da rasvetli slučajeve tih smrti i tih užasnih zločina koje su počinile srpske snage.

Ana Di Lelio: Imate puno sećanja na vašu braću, možete li nam ih ispričati? Mi uvek... govorite o njima, naravno, kao o trojici braće koja su otišla, borila se, onda pomogla nekome kome je trebala pomoći i onda su brutalno ubijeni, protivpravno ubijeni. Kakvi su oni bili? Agron, Agron je bio najstariji, zar ne?

Iljir Bitići: Ne, Ili je bio...

Ana Di Lelio: Ili je bio najstariji...

Iljir Bitići: Agron je bio drugi, Mehmet je bio najmlađi od trojice. Bili su zabavni, otvoreni, znate. Učinili bi sve za neku osobu, verovali ili ne. Bili su veoma otvoreni, veoma poštovani, znate, čak su i ljudi u našem gradu, u Hampton Beju rekli... rekli su, "Šta? To im se desilo?" Bili su šokirani zbog toga, znate, šokirani su. Mnogi ljudi su šokirani, znate na šta mislim? Moja braća su uvek, uvek bila tu za svakog... Danas, danas, imamo njihove prijatelje koji nas zovu i pitaju kako smo, znate na šta mislim, znate. Onda pričamo o tome šta su radili ovde, šta su radili su tamo...

Bili su otvoreni, vikendom bi izlazili, ne bi bili sami, zvali bi prijatelje i znate na šta mislim, i bili su veoma, veoma otvoreni, otvoreni, vani... Znate, voleli su život, znate na šta mislim? Kao i svi, znate na šta mislim?

Ana Di Lelio: Da. Ko, ko je radio u piceriji?

Iljir Bitići: Ili.

Ana Di Lelio: Ili. Da li ste voleli njegovu picu?

Iljir Bitičić: Oh, obožavao sam je, pravio je odličnu picu, veoma dobru picu, veoma dobru. Agron i Mehmet, oni su bili građevinski radnici. Bili su sjajni, znate? Njihovi šefovi su rekli: "Ne možemo naći bolje radnike od njih." Znate, bili su veoma vredni američki Albanci. Imali su cilj, želeli su bolji život za sebe, znate, kao što su želeli naši roditelji, znate, kada su emigrirali '70-ih, znate, da imaju bolju budućnost, znate na šta mislim? Za nas, i to je ono što su oni želeli, znate, oni su želeli bolju budućnost, a nisu, znate... Dobro su se provodili, znate. Zabavljali su se, mislim, radili su, i zabavljali su se, odmarali, znate na šta mislim. To je kao osam sati rada, ali zapravo ne postoji nešto poput osam sati rada, to je više deset, dvanaest sati dnevno. Ali oni su se zabavljali kada su se zabavljali, zabavljali su se.

Uživali su u životu, znate, uvek bi dolazili i govorili, "Oh, ti si partibrejker." Ja bih rekao, "Oh, znaš, slušaj..." U to vreme sam bio kuvar, a restoran u kojem sam radio je bio veoma posećen, a ja u to vreme nisam imao vremena ni za šta, verovali ili ne. I uvek bi me zvali, "Izađi, izadi..." Ali kada sam izašao sa njima, bilo nam je zabavno, bilo nam je zabavno, znate. Noćni klubovi, znate, ovde u gradu, bili su puni života, puni života, znate, puni života, znate. Uvek su davali, uvek, znate, donirali u dobrotvorne svrhe, ljudima kojima je potrebna pomoć, bili su veoma, veoma dobri, veoma dobri, veoma kul braća, znate. I bio sam ponosan što ih imam.

Ana Di Lelio: Bili su jako mladi, da li su bili vereni?

Iljir Bitičić: Ne, nisu bili vereni, nisu bili u vezama, singl. Bili su neženje, bili su neženje, da. Voleli su život, uživali su u životu. Verovatno bi se skrasili, verili, ali...

Ana Di Lelio: Da, kasnije. Da li ste vi već bili oženjeni u to vreme?

Iljir Bitičić: Ne, ne, ne. I ja sam bio singl, i ja sam bio singl. Svi smo imali devojke, devojke... Izvinite. Svi smo imali devojke, znate na šta mislim? Znate, ali ništa ozbiljno. Bilo je... imati partnera u životu je uvek važno, biti u braku, vereni, ali ne, ne. Tražili smo da se, znate, lociramo i sve te stvari, ali onda se dogodio rat i od tada samo... da.

Ana Di Lelio: Kada ste se vi oženili?

Iljir Bitičić: Ja sam se oženio kada sam imao oko 29 godina, mislim, 28.

Ana Di Lelio: Nakon rata?

Iljir Bitičić: Posle rata, da. U stvari, 2001. Prošlo je tri meseca pre nego što se otkrilo da su moja braća mrtva, u masovnoj grobnici, znate. Da.... Bilo je stvarno loše. I nadali smo se da će oni biti živi, znate,

biće pušteni. Ali nakon što sam se oženio, i tri meseca kasnije, verujem tri meseca kasnije, ili četiri meseca, četiri meseca, {za sebe} mart, april, maj, jun... Četiri meseca kasnije pronađeni su pogubljeni u masovnoj grobnici.

Ana Di Lelio: I imate li dece sada?

Iljir Bitičić: Da, imam. Imam dvoje dece, imam blizance, dečaka i devojčicu, da. Nazvao sam ga, mog sina, Agron, po mom bratu Agronu. Moj brat Fatos je dao ime svom sinu Mehmet, po Mehmetu. A moj stariji brat u Nemačkoj, on je dao ime svom sinu Ili, tako da znate...

Ana Di Lelio: Oni još uvek žive.

Iljir Bitičić: Oni još uvek žive.

Ana Di Lelio: Da li pričate sa vašom decom... ne znam koliko godina imaju deca, ali da li su dovoljno stara da znaju njihovu priču? Možda su odrasli sa tom pričom.

Iljir Bitičić: Imaju jedanaest godina, imaće jedanaest u junu, zapravo u julu, imaće jedanaest u julu. Gledali su to u poslednje vreme, kada su bili mali pet, šest, sedam godina, gledali su u to, ali nisu, znate na šta mislim, crtani filmovi i sve te stvari, znate. Ali sada kada stvarno počinju da ulaze u život i vide šta se dešava, znate na šta mislim. Jednom me je sin pitao: "Tata, ovi ljudi su loši, Srbi su loši." Kažem: "Ne, ne sine, Srbi nisu loši, to je vlast, kriminalci koji vode vladu, znate na šta mislim? Ljudi koji biraju da budu loši, da rade loše stvari, da nanose bol. Nisu svi Srbi loši." Znate na šta mislim? Nisu svi Albanci... Albanci nisu, znate... Ako želite to da izbrišete, možete to da obrišete, ako niste...

Ali, morate dati ljudima šansu, znate na šta mislim. Srbi su danas, njihov nacionalizam, kao rasizam... U Srbiji je jedno ako... Kao nacisti, kao što su nacisti uradili Jevrejima, znate, pljačkali su ih, ubijali, silovali i za to danas niko ne odgovara. Nema pravde, ima pravde ali vrlo malo. Bosna, isto se desilo u Bosni, isto se desilo u Hrvatskoj. Neverovatno je, neverovatno, ko je naneo sav ovaj bol? Srbija. Nedavno je predsednik Srbije izašao i pohvalio Miloševića kao velikog lidera. To znači... Nisi... Valjda ako toliko hvališ nekog, to, e, to znači da nisi daleko, ideš njegovim putem, valjda, ne ideš drugim putem. To znači da ako sutra Srbija zarati sa recimo drugom državom, to će se desiti, ista stvar.

Ana Di Lelio: Vaša braća su sada u Jonkersu, tako? Na groblju u Jonkersu.

Iljir Bitičić: Da, oni su na groblju Svetе Meri u Jonkersu.

Ana Di Lelio: Možete li nam reći nešto više o njima, jer živite na Long Ajlendu, vaša porodica...

Iljir Bitičić: Da, da...

Ana Di Lelio: Da li živite sa vašim roditeljima? Ili vaši roditelji žive sa vama?

Iljir Bitičić: Da, živim.

Ana Di Lelio: Jer ste najstariji?

Iljir Bitičić: Da, ja sam najstariji, da. Pa razlog zašto su moja braća sahranjena u Jonkersu je zato što je to mesto odakle su otišli, kada je formirana Oslobođilačka vojska Kosova, Atlantska brigada. Dakle, to je bilo odakle su otišli, tamo će biti sahranjeni. I odlučili su da ih stave na groblju u Jonkersu.

Ana Di Lelio: To je daleko od vaše kuće, zar ne?

Iljir Bitičić: Da, ali odlazimo i često ih posećujemo, moji roditelji ih često posećuju, oni, mi. Znate, članovi zajednice američkih Albanaca ih stalno posećuju, jer svaki put kada odemo tamo, oko tri-četiri dana se stavlja sveže cveće, pet dana pre, znate na šta mislim. I veoma je lepo znati da su, znate, posećeni. Ne samo od strane porodice već i od cele zajednice američkih Albanaca.

Ana Di Lelio: Mislite li da će pravda ikada biti zadovoljena?

Iljir Bitičić: Pa, sigurno, hoće. Uveren sam da ćemo [istreati pravdu], imamo sve ogranke američke vlade na tome. Imamo Kongres, imamo Senat, imamo, znate, zajednicu, znate na šta mislim. Moramo biti zahvalni zajednici američkih Albanaca, oni su bili veoma, veoma, veoma uticajni, znate, pomagali su porodicima na svaki mogući način.

Ana Di Lelio: Da li imate neko posebno sećanje na vašu braću, ili na jednog od njih, ili neku kratku priču koju nam možete ispričati?

Iljir Bitičić: Kakvu? Dobru, lošu (smeje se).

Ana Di Lelio: Pa...

Iljir Bitičić: Ono dobro je... Oni su uživali u fudbalu, mi smo uživali u fudbalu, mi smo uživali u sportu, znate. Igrali smo i išli smo zapravo do ove reke koja se zove Drim, i izlazili smo, znate, na piknik i uživali u životu, znate na šta mislim. Bilo je ovo, znate, bilo je, bili su puni života, znate na šta mislim, puni života. Uvek su pomagali, kao u jednom slučaju kada smo vozili... pre nego što su krenuli u rat, ovde u Njujorku, na Long Ajlendu. Padala je kiša, pljuštalo je, nisi mogao da vidiš dva metra ispred sebe. I tu su bila dva starija, starija gospodina i gospođa, mislim da je bio Oldsmobil, imali su Oldsmobil, i od kiše, valjda, mora da su upali u baru i auto se ugasio, a lik je samo imao farove upaljene. I nije bilo nikoga na ulici, a mi smo izlazili u 7/11 da uzmemo po šoljicu kafe.

I odjednom moja braća kažu, "Stani, stani, stani!" Ja sam upitao, "Šta se dešava?" I ne znajući da se policijski auto nalazi na oko četvrt milje, tačno na sred semafora sam skrenuo polukružno. On je rekao, "Vrati se da vidimo šta se dešava." Ja sam rekao, "Ostavite ih na miru, nikad ne znate šta se dešava, znate, mogli biste upasti u nevolju, ako pokušavate da pomognete ljudima, mogli biste upasti u nevolju. Ovo je Amerika. Opusti se." I, "Ne, ne, hajde da se okrenemo." "Dobro."

Zaustavljam se i idemo napred i idemo da kucamo na... Mislim da je pljuštalo, mislim da nisi mogao da vidiš dva metra ispred sebe i ovi stariji ljudi, kaži, "Oh, auto se ugasio i ne mogu da pokrenem..." Okej. Otvorili smo haubu i odjednom je policajac izašao, rekao sam, "Oh, sada ćemo dobiti kaznu, ovo to će se desiti." A tada sam imao kablove za paljenje, i mi smo to upalili, oni su krenuli, uverili smo se, pratimo ih do kraja... Policajac se zaustavio, upalio svetla, rekao je, "Šta se dešava?" Mi smo rekli, "Ovi ljudi su imali problem..." I mislio sam da ćemo dobiti kaznu, ali on je rekao, "Ne, hvala vam puno što ste to uradili, znate, humanitarno delo, hvala." Kažem, "O, super, dajte mi kaznu pre..." On je rekao, "Ne, ne, hvala ti puno što si pomogao..." Ja sam rekao, "Trebala im je pomoći, šta je trebalo da uradim?" On je rekao, "Ne, ne, hvala vam puno." On nam se zahvalio... Stariji su samo otišli dalje.

Kao što sam rekao, moja braća su bila puna života, puna dobrote, znate na šta mislim? Puna dobrote. Oni nikada nisu znali kako da bilo kome nanesu bol ili zlo, znate na šta mislim, bili su ljudi dobrog srca, znate, ljudi veoma dobrog srca.

Ana Di Lelio: Da li ste se ikada naljutili na njih? Jer vi ste najstariji, zar ne?

Iljir Bitičić: Kao, kao... Naravno da se naljutite, slažete se da se ne slažete, znate na šta mislim. Ali to bi bilo u jednom trenutku, znate na šta mislim? Ljutimo se jedni na druge u tom trenutku i znate, zbog gluposti (smeje se). "Ne, ja radim ovo, ja ću raditi ono..." Znate, planirali smo, znate, planirali smo izademo na Menhetn, znate, "Ne, ja neću da idem na Menhetn, ja hoću da idem u Montauk." "O, hajde," ja sam rekao, "Ovo smo isplanirali, znaš, šta se dešava?" I onda skoro pet minuta kasnije bi se složili, i svi, znate, krenuli, znate.

Ana Di Lelio: Ko je pobedio u raspravi, vi ili oni?

Iljir Bitičić: Pa, znate, bilo smo, jako, jako, jako smo brinuli o osećanjima drugih, svi, jedan za drugog, znate na šta mislim? Bili smo, "Okej, hajde, uradićemo ovo..." Znate šta mislim. Trudili smo se da sve, znate, učinimo srećnim, da sve učinimo srećnim. "Okej, ovaj vikend radimo ovo, ali ovo moramo sledeći vikend." "Okej, uradićemo to." Znate šta mislim, i svi su se složili. "Okej, dobro, idi." Nikada nismo ostajali ljuti jedni na druge, nije bilo razloga, znate na šta mislim. Delili smo kuću, sa mojim tatom. Znate, oni su bili savršena deca, bili su savršena braća, znate na šta mislim.

Moji roditelji su bili ponosni na nas, ja sam ponosan, bio sam ponosan na njih, znate na šta mislim. Jer sam većinu vremena provodio sa njima, i ja sam bio kao roditelj, znate. Ali sam rekao, "Okej..." Znate.

Ana Di Lelio: Dobro, ko je kuvao dok je vaša mama bila odsutna, jer svi ste bili muškarci, zar ne?

Iljir Bitičić: Da, mi smo tada bili ovde sa mojim tatom, jer je mama bila na Kosovu. Ja sam kuvao, moj brat je kuvao, pica majstor, da, nikad... Čak i dva, druga dva moja brata takođe znaju da kuvaju, jer kuvarska porodica... Porodica koja kuva, znate na šta mislim, znali su i da kuvaju. Ali znate, bilo je... Mislim, kuvali smo radnim danima, jer ponekad zato verovatno uzimamo slobodne dane. Ili, Agron i Mehmet bi bili slobodni nedeljom, znate. Ja i Ili ćemo verovatno biti utorak, sreda, ponedeljak, znate na šta mislim? Potrudili smo se da imamo, da svi imaju sve, znate na šta mislim. To je tipična porodica, znate na šta mislim. Znate, svakodnevni život.

Ana Di Lelio: Dok smo kod porodice, da li ste još uvek u kontaktu sa romskom porodicom?

Iljir Bitičić: Uh, ne, izgubili smo kontakt, mislim da je ta osoba preminula od raka. Premiunuo je od raka, mislim da je bio muž, Midžu... Madžuni, Medžid ili Madžun, ne sećam se. Loše pamtim imena, verovali ili ne (smeši se).

Ana Di Lelio: To je američka strana (smeje se)...

Iljir Bitičić: Mi smo Amerikanci... Ne, nije američki, samo je previše, imaš previše, uključen si u život, znate na šta mislim, previše stvari se dešava. Samo ako vidim osobu, znate, facu, prepoznam je, ali imena, kažem, "Prekini da pričaš jer ne znam ko je on." Ili ona, ili... Ali ako ih vidim uživo, imam dobro pamženje, tako, ali imena, samo bih rekao, "O Bože..." Znate.

Ana Di Lelio: Znam da je to nešto što je jako uznemiravajuće za vas i vašu porodicu, i za sve ljudе koji se bore za pravdu, za vašu bražu. Možete li nam ispričati malo više... šta se sada dešava?

Iljir Bitičić: Kao što sam rekao, slučaj je... Bilo je teško, teških 20 godina, biće 20 godina, u julu će biti dvadesetogodišnjica moje braće... I nije bilo lako, nije bilo lako, već je bilo veoma bolno. Zato što se to ponavlja iznova i iznova i iznova i iznova i iznova, to je kao da sipate so u otvorenu ranu, znate na šta mislim. Ali to nas ne boli, to nam samo daje više, daje nam snagu da nastavimo, da idemo napred. I nadamo se da će pravda pobediti, pravda će pobediti.

Ana Di Lelio: Šta radite za svaku godišnjicу, na koji način je obeležavate?

Iljir Bitičić: Obeležavamo komemoraciju, idemo na groblje, znate, svake godine odemo da sednemo sa porodicom, večeramo, znate na šta mislim, i setimo ih se, pričamo o njima, znate na šta mislim. Što je... to vam ne donosi nikakvu utehu, ali malo pomaže, znate na šta mislim. Ali kao što sam rekao, boli više, boli, znate na šta mislim, boli, boli, boli.

Ana Di Lelio: Ali vi ne prestajete da se borite, šta je sa tom peticijom koja je aktivna?

Iljir Bitičić: Peticija koju podnosimo, peticija je prva, pokušavamo da zaustavimo ratnog zločinca koji je odgovoran za smrt moje braće. Odgovorni... Kada sam rekao smrt moje braće, on je bio taj koji je takođe, kada sam rekao za smrt moje braće, on je naredio da se moja braća odvedu iz zatvora. Rano u razgovoru smo pričali o komšiju Romu koji je čekao u zatvoru kada mu je rečeno da su već otišli, već su ih odveli na granicu, znate na šta mislim? On je bio taj, Goran... Mislim, Vlastimir Đorđević²⁵ je naredio da se moja braća iz zatvora odvedu na drugi kraj Srbije u Petrovo Selo.

I tražimo da ga ne puštaju na slobodu zbog njegove umešanosti u ubistvo moje braće, a takođe i za mnogo više masovnih grobnica koje nisu otkrivene. Nedavno je otkrivena masovna grobnica u Rudnici i za nju je odgovoran. Ali on za to nije optužen, tako da mora da se suoči sa posledicama, optužen je samo za masovne grobnice koje su otkrivene, nije optužen za ostale masovne grobnice koje i danas postoje u Srbiji u kojoj se vodi skoro 1500 ljudi. Danas, danas njihovi najmiliji na Kosovu ne znaju gde se nalaze, znate na šta mislim? Ne mogu da pronađu utehu. Oni samo stalno žive u bolu. Znate, razumljivo da su imali njihove posmrtnе ostatke, da oni znaju gde su sahranjeni i mogli bi da idu, idu, idu i tuguju, do njih. Ali nemaju ni to.

Ovo je zločin u zločinu koji je Srbija počinila i ne dozvoljava da narod Kosova, moja porodica, tuguje. Nastavlja se sa nanešenim bolom.

Ana Di Lelio: Da...

Iljir Bitičić: I ovaj zločinac treba da odgovara za svoje zločine, on je taj, sto posto, nema sumnje, on je taj koji je to počinio, koji je naredio da se sve ove masovne grobnice prošire na Srbiju. Još uvek je nestalo 1500 ljudi, ovo je 1500 porodica, oni ne znaju gde, nemaju utehu, nemaju gde da žale. Odlaze i tuguju do praznog groba. Ali prepostavljam da to ne smeta Srbiji, jer Srbija, prepostavljam, još uvek uživa u zadovoljstvu bola koji nanosi albanskom narodu.

Ana Di Lelio: Šta daje vama i vašoj porodici, vašoj majci, vašem ocu, veću utehu?

Iljir Bitičić: Pravda. Pravda. Pravda. I jednog dana ćemo videti da će pravda pobediti. I nema sumnje da hoće, hoće. Ako predsednik Vučić želi da njegovo nasleđe bude poznato kao veliki predsednik, on to mora da završi. Mora da završi ono što je započeo. Mora. Nedavno sam ga gledao u medijima, zna on, žali se za... svi su govorili... "Ali komšije u okruženju ne daju Srbiji da ide napred." Ali nije to, Srbija sebi ne dozvoljava. Sa njim, on sa ovim političkim, kriminalcima, organizovanim kriminalom...

²⁵ Vlastimir Djordjević (1948) je bio pomoćnik ministra unutrašnjih poslova Srbije tokom rata. Uhapšen i prebačen u Hag 2007. godine, proglašen je krivim za ratne zločine i zločine protiv čovečnosti 2011. Imao je pravo na prevremeno puštanje na slobodu 2019. godine.

On je okupio vođe organizovanog kriminala, okupio je ratne zločince u svoju stranku, i šta mislite? Mislite da sa takvom vrstom ljudi u vašoj stranci žele da napreduju ka EU? Ne, to je samo izgovor da krivite svoje susede. Oni su krivi što Srbija ne može, da ne kreće u budućnost. Ne, vi ste sami krivi, vi ste taj. Ko koči Srbiju? To nisu vaši susedi. Jer verovali ili ne okolni susedi, i SAD, svi su za to. Nemačka je za to, Austrija je za, svi su za ulazak Srbije u EU. Ali on je taj koji drži sopstvenu zemlju i krivi okolne susede da su oni problem. Nije problem, nisu oni problem. Ti si problem. Vučić je zapravo problem.

Ana Di Lelio: Ja, postavila sam vam pitanja, želite li nešto da dodate? Da li osećate...

Iljir Bitičić: Ne, po, po sadržaju. Šta vi mislite? Kako je bilo?

Ana Di Lelio: Ja mislim da je bilo dobro.

Iljir Bitičić: Da. Ako vi mislite...

Ana Di Lelio: Hvala vam puno!

Iljir Bitičić: Pa, drago mi je što sam ovde. Hvala vam puno, Ana.